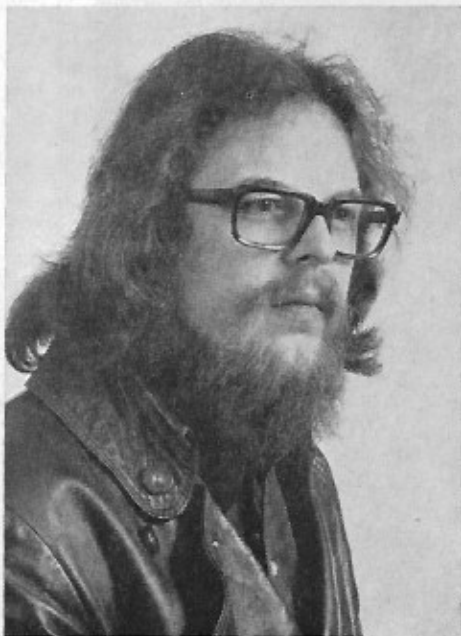

roger meurisse

standaard galerij oostende
kapellestraat 103 - christinastraat 144
26 oktober - 26 november 1974

Roger Meurisse

Biografie

Geboren : Kortrijk, 8 - 11 - 1935

Studies : Koninklijke Akademie Gent

1964 Onderscheiding Prijs van West-Vlaanderen

1966 3 de laureaat Prijs 'Hoppeland' Poperinge

1968 Onderscheiding 'Jonge Belgische Schilderkunst'

1969 idem

Geselekteerd voor : Prijs van Knokke

Prijs van West-Vlaanderen

Prijs 'Hoger Leven', Tienen

Prijs 'Hoppeland'

Prijs van de stad Ronse

Prijs Anto-Carte

Werk in bezit van

Gemeentekrediet

Stedelijk patrimonium Blankenberge

Museum van Kortrijk

Atelier : Koning Leopoldstraat 29

Kortrijk

Wie inzage krijgt in de diverse gedaantewisselingen die de plastische creativiteit van Roger Meurisse kenmerken, ervaart meteen dat daar een lange weg is afgelegd. Langs die weg staan enkele mijlpalen die Meurisse graag experimenten noemt, maar die getuigen van een veelzijdig grafische honger en van een even brede waaier mogelijkheden. Hij heeft een tijd lang robuuste figuren in donkere verf gekonterfeit in de meest authentieke expressionistische traditie. Daarnaast schilderde hij vinnige kleurcombinaties met abstracte ondertonen waarin het compositorische element bestendig de bovenhand haalde.

Wij zagen enkele van zijn gouaches die bijzonder veel tederheid bevatten, maar ook harmonie van tinten en de kracht van een niet te loochenen expressiviteit. Zij sluiten aan bij zijn laatste doeken die echt niets meer te maken hebben met zijn materieschilderijen van enkele jaren geleden.

Een eerste indruk die men krijgt wanneer men zijn laatste doeken bekijkt is er een van een naïeve sfeer. Roger Meurisse is echter verre van naïef, daarvan getuigen zijn opleiding, zijn vroeger werk en de beredeneerde opbouw van zijn schilderijen. Hij verzet zich trouwens tegen dat etiket. Hij voelt zich eerder verwant met Lucassen en Elias (maar dan de Elias van enkele jaren geleden die in brede trekken floue personages op zijn doeken penseelde). Bij Roger Meurisse komen tegenwoordig omzeggens bestendig personages voor. Ze bieden echter de indruk geleefd te hebben in een wereld die enige tijd stilstond.

Statisch en ietwat houderig met gebaren die herinneringen oproepen aan de periode van kitscherig sentimentalisme, kijken twee kostschoolmeisjes recht naar de fotograaf. Die fotograaf is dan kijker. Een oud koppel troont tegen het kleurig behangpapier van een ouderwetse kamer met kaktus. Een oude man met een fijn brilletje leest zijn krant. Men wandelt langzaam een wereld binnen van eenvoudige genoegens ; daar zweeft een parfum van rust die wij niet meer kennen.

Roger Meurisse schildert de simpele mens van het begin van deze eeuw. Hij laat zich daarbij vaak beïnvloeden door oude foto's, wat in grote mate de statische sfeer verklaart. Naast de ietwat ontroerende simpele zielen komen ook vaak groten van deze wereld in zijn portrettengalerij voor : een kardinaal, een met gala-uniform en decoraties opgedirkte magistraat of generaal. Op hun gelaat staat blijkbaar dezelfde onbeholpenheid te lezen, dezelfde authentieke menselijkheid.

Men krijgt de indruk dat Meurisse de innerlijke mens blootleegt in felle kleuren en in de eenvoudige opbouw van het individuele spiegelbeeld zonder masker.

Naast die figuren of erin verwerkt treedt af en toe een andere Meurisse op : de man die konstrueert, die in het midden van zijn doek een kleurige kast gooit waarop een landschap, een figuur, een kamerplant of een borstbeeld staan geschilderd. Horizontale, verticale of diagonale strepen of buizen doorgroeven het strakke gegeven ; de konstruktieve geest haalt het zonder echter het pittoreske vertellen prijs te geven.

De recente doeken van Meurisse maken deel uit van een brede niet noodzakelijke expliciete stroming waarin de kunstenaar zijn verzuchtingen naar een minder bezoedelde wereld plastisch uitbeeldt. Zijn bijdrage is minder agressief omdat zij de geest en het hart aanspreekt en beroert.

Hugo Brutin

Umberto Bini en zijn eeuwige grasvelden in Galerij Orangerie

De grote doorbraak van de pop-art op de Biënnale van Venetië leidde Meurisse naar de nieuwe figuratie. Het werd een totale ommekeer. Zijn vlucht uit de dode abstraktie bracht hem terug in konfrontatie met bepaalde aspecten van de menselijke verschijningsvorm, die hem bij dit nu vrij plotse weerzien helemaal anders toescheen en aansprak.

Hij had jaren lang louter met de materie geëxperimenteerd en het verzadigingspunt bereikt, om verrijkt in visie op de relativiteit van de dingen en van de mens en met een open herwaardering van het elementaire van de techniek, een soort artistieke, zwijgzame kontestatie te brengen op het plechtstatige dat de mens en niet het minst de vorige generaties zo opvallend over zich lieten hangen.

Hij wil een soort bedwelmende mythe aan de kaak stellen, de mythe van het poseren of het zich ernstig aanstellen op banale momenten, waarin men door het gesofistikeerde in de maatschappij met of zonder eigen wil geplaast of vergroeid is.

Hij portretteert in close-up, en niet zonder ironie, die inhoudsloze momenten van gewichtigheid bij de eenvoudige, van smakeloze kitch in interieur of de directe mensenomgeving, van verworven staatiekledij, van gezocht praalvertoon met gewaden of andere attributen die het moeten doen.

Hij toont ons in een nieuwe ontzuisterende konfrontatie de pose van de naïeve momenten in het leven : het poseren met een appel, een bloem, de kat of de kooivogel waarvan men houdt, de borstspeld die er bij moet en hoofdzaak wordt.

De president van de vereniging met sigaar en lefdoekje als blikvanger en de fluwelen drapering als waardigheidverheffend decorum ; de business-man, verankerd aan bureaulamp, telefoon en bedragen ; de patriarch ; de overleden grootvader in zondagspak, zoals hij naast de schouw hangt ; de bruid en het huwelijkspaar ; de familiefoto en het eerste-kommunieportret waar de zijden armstrik, de getegelde keukenvloer, platgestreken haar en gezicht de hoofdelementen worden van de gewichtigheid, het bewust overtuigd zijn dat een levensmoment onmisbaar vastgelegd wordt.

Roger Meurisse betrapt ze als 't ware allemaal in die onvergeeflijke en verwelkte pose, en brengt ze in hun ware "zijn,, op nieuw ter beoordeling.

Hij rekonstrueert en zijn pleidooi brengt alle bezwarende argumenten en facetten in alle realiteit expressionistisch op de voorgrond. Hiervoor ontleent hij de starende gezichten alle expressie, de bijkomende elementen alle aandachttrekkende details.

Hij aksentueert het statische van het geval, het slechts momenteel "zijn,,

De harde enigszins shokerende kleuren onderlijnen de schrille tragiek van het dramatisch naïeve van de posant. Hij brengt zijn figuren in gedrongen vorm en gestalte, hij maakt ze ondergeschikt aan het overheersend en bedwelmend attributenarsenaal van de poserende en onechte wereld, waardoor ze zich in het karikaturale van de realiteit gaan vertonen.

Bert Dewilde

Tentoonstellingen

- 1958 Kortrijk, Stadsschouwburg
- 1960 Kortrijk, Stadsschouwburg
- 1965 Woumen, De Blankaart
- 1965 Bachte-Marie-Lerne, Molenhuis
- 1966 Blankenberge, Trefpunt
- 1966 Gent, Galerij Oranje
- 1968 Kortrijk, Intercom
- 1969 Brugge, Korrekelder
- 1970 Outrijve, Alta-Ripa
- 1971 Knokke, De Kobbe
- 1971 Kortrijk, An-Hyp

Groepstentoonstellingen

België, Frankrijk, Nederland, Duitsland

Roger Meurisse portretteert op ontwapenend-eenvoudige wijze.

In harde tegenstellende kleuren zonder veel schakeringen, staren de gezichten van zijn figuren de kijker ondoorgroendelijk aan. Zijn doeken worden gekenmerkt door een gezichtshoek in vooraanzicht, de helle kleuren, alsook door het gefixeerd zijn van de uitgebeelde personen die als in foto-pose zijn betrappt.

Meurisse wil niet nabootsend schilderen. Hij plaatst de kleurvakken zonder grafische afboording tegen elkaar en vervormt lichtjes de juiste verhoudingen. Zijn figuratieve zienswijze en de close-ups in vooraanzicht met hun ironisch-naïef karakter, weerspiegelen een fris klimaat met een typische dimensie.

Paul Saccasijn

Het werk van Meurisse biedt een klare en gave kleurtechniek. Merkwaardig zijn de varianten op schilderijen die in de kunstgeschiedenis een naam hebben verworven.

Meurisse heeft deze beelden opnieuw geschilderd maar dan vanuit zijn eigen pikturaal standpunt of vanuit het standpunt van het ogenblik waarop hij werkt.

Het resultaat is zo dat de totaalindruk van het ontstane werk niet alleen iets volledig anders is dan het origineel, maar ook dat het aan het origineel een andere dimensie geeft, het stelt in-functie-van.

Michel Storme

De kunst van Roger Meurisse is universeel. Zijn werken zijn niet zozeer gebonden aan één enkele plaats en toch blijft hij bij onderwerpen die binnen zijn persoonlijke ontvankelijkheid liggen. Meurisse ziet niet zozeer een landschap : hij ondergaat het.

Zijn menselijke figuren herleidt hij tot de kleinste hoofdzaak. Het zijn figuren die hun taak hebben in het schilderij, die er door opgenomen worden, maar die niet domineren.

Het Nieuwsblad

Roger Meurisse is iemand die de wereld bekijkt met een zekere ironie, die meer schalks is dan bitter : een ironie die hem misschien wel aangeboren is, maar die ook gedeeltelijk het resultaat van levenservaring kan zijn.

Hoe dan ook, schilderen blijkt voor hem een soort uitlaatklep te zijn, een vreedzame manier van in-vraag-stellen, zoals kinderen je op het matje kunnen brengen, kontestatie zonder brutaliteit. Want hoe plezierig en ontwapenend zijn schilderijen ook aandoen, ergens zijn ze een vingerwijzing.

Kortrijks Handelsblad

Wij zouden heel de verzameling een ode aan het ongekunstelde, misschien zelfs het kinderlijke kunnen noemen. Bij nader toezien ontdekken wij in ieder schilderij een stuk poëzie, een hele geschiedenis, waarvan slechts de kunstenaar de inhoud kent.

Het Volk